

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 16 april 2019 met nummer RvVb-A-1819-0883
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0404-A

Verzoekende partijen	<ol style="list-style-type: none">1. de gemeente BEERSEL, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen2. het college van burgemeester en schepenen van de gemeente BEERSEL <p>vertegenwoordigd door advocaat Sven BOULLART met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Voskenslaan 419</p>
Verwerende partij	<p>Het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering in de persoon van de Minister-President</p> <p>vertegenwoordigd door advocaat Jan BERGÉ met woonplaatskeuze op het kantoor te 3000 Leuven, Diestsevest 47/001</p>
Tussenkommende partij	<p>de nv ELECTRABEL</p> <p>vertegenwoordigd door advocaten Tangui VANDENPUT en Patrik DE MAEYER met woonplaatskeuze op het kantoor te 1160 Brussel, Tedescolaan 7</p>

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 5 februari 2018 de vernietiging van de beslissing van de Vlaamse minister van omgeving, Natuur en Landbouw (hierna: de Vlaamse minister) van 19 december 2017.

De Vlaamse minister heeft het administratief beroep van de tussenkommende partij tegen de weigeringsbeslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 22 juni 2017 ingewilligd.

De Vlaamse minister heeft aan de tussenkommende partij een milieuvergunning verleend voor het exploiteren van twee windturbines met een elektrisch vermogen van elk maximum 4,5MW (totaal 9MW) en twee transformatoren, met een individueel nominaal vermogen van elk maximum 5.000 kVA op een perceel gelegen te 1651 Beersel, langsheen Heideveld, tussen het kanaal Brussel-Charleroi en de spoorlijn Brussel-Halle, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie A, nummers 7p en 100r.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 29 juni 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 10 augustus 2018 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 26 maart 2019.

Advocaat Jelle SNAUWAERT *loco* advocaat Sven BOULLART voert het woord voor de verzoekende partijen.

Advocaat Michel VAN DIEVOET *loco* advocaat Jan BERGÉ voert het woord voor de verwerende partij.

Advocaat Laurens DE BRUCKER *loco* advocaten Tangui VANDENPUT en Patrik DE MAEYER voert het woord voor de tussenkomende partij.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 3 februari 2017 bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant een milieuvergunningsaanvraag in voor “het uitbaten van de windturbines” op een perceel gelegen te 1651 Beersel, langsheen Heideveld, tussen het kanaal Brussel-Charleroi en spoorlijn Brussel-Halle.

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 maart 1977, in industriegebied.

Het perceel ligt ook binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg ‘Industriezone Heideveld – De Gijsleer’ goedgekeurd op 21 september 1998, in een zone voor bedrijven met industrieel karakter (WT1) en in een zone voor bedrijven met polyvalent karakter (WT2).

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 4 maart 2017 tot en met 3 april 2017, worden vijf bezwaarschriften ingediend.

Het Vlaams Energieagentschap en de FOD Mobiliteit en Vervoer, directoraat luchtvaart adviseren op 21 en 31 maart 2017 gunstig.

De Vlaamse Milieumaatschappij adviseert op 11 april 2017 voorwaardelijk gunstig.

Het departement leefmilieu, natuur en energie, afdeling milieuvergunningen adviseert op 8 mei 2017 ongunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 15 maart 2017 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen adviseert op 20 april 2017 ongunstig.

De deputatie van de provincie Vlaams-Brabant weigert op 22 juni 2017 een milieuvergunning aan de tussenkomende partij.

Tegen die beslissing tekent de tussenkomende partij op 25 juli 2017 administratief beroep aan bij de Vlaamse minister.

De gewestelijke milieuvergunningscommissie adviseert, na het horen van de exploitant, in haar verslag van 3 oktober 2017 om het beroep niet in te willigen en de milieuvergunning te weigeren.

Na het verslag van de gewestelijke omgevingscommissie verklaart de verwerende partij het beroep op 19 december 2017 gegrond, heft zij het bestreden besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant op en verleent zij de milieuvergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

Gelet op het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zoals herhaaldelijk gewijzigd;

...

Overwegende dat het beroep ingediend door de exploitant betrekking heeft op het weigeren van de milieuvergunning voor het exploiteren van een windturbinepark bestaande uit twee windturbines van maximaal 4,5 MW elk en twee transformatoren met een individueel nominaal vermogen van maximaal 5.000 kVA elk; dat de aanvraag werd geweigerd omwille van externe veiligheidsrisico's ten opzichte van spoorlijn 96;

...

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep gegrond te verklaren en het bestreden besluit op te heffen,

...

Art. 3. *Aan de nv Electrabel, Simon Bolivarlaan 34, 1000 Brussel, wordt, onder de voorwaarden bepaald in dit besluit, de vergunning verleend voor het exploiteren van twee windturbines, gelegen te 1651 Beersel, langsheen Heideveld, tussen het kanaal Brussel-Charleroi en de spoorlijn Brussel-Halle, op de kadastrale percelen: afdeling 4, sectie A, kadastrale percelen 7p en 100r, omvattende :*

- *twee windturbines met een elektrisch vermogen van elk maximum 4,5 MW (totaal 9MW);*
- *twee transformatoren, met een individueel nominaal vermogen van elk 5.000kVA.*

Art. 4. §1. *De milieuvergunning wordt verleend voor een termijn van twintig jaar die aanvangt op de datum van dit besluit.*

...”

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen geven aan dat zij ingevolge de inwerkingtreding het Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: OVD) niet duidelijk weten of een jurisdictioneel beroep tegen voorliggende milieuvergunning bij de Raad van State dan wel bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen dient te worden ingediend.

De verzoekende partijen verwijzen naar artikel 105, §1, artikel 2, 7° en artikel 5, 1°, c OVD en naar artikel 5.2.1, §§1 t.e.m. 3 van het DABM en wijzen erop dat voorliggende milieuvergunning evengoed als een omgevingsvergunning zou kunnen worden beschouwd. Ook uit artikel 388, §3 OVD blijkt dat een milieuvergunning voor de toepassing van het OVD als een omgevingsvergunning wordt beschouwd. Bovendien geven zij aan dat het OVD geen overgangsregels bevat voor wat betreft een jurisdictioneel beroep bij de Raad waarbij zij verwijzen naar artikel 387 en 397 van het OVD. Zij werpen op dat de overgangsbepalingen opgenomen in het OVD enkel betrekking lijken te hebben op de administratieve en niet op de jurisdictionele procedure. Ook in de parlementaire voorbereidingen vinden de verzoekende partijen niets terug over de jurisdictionele procedure. Zij menen dat de decreetgever wellicht vergeten is één en ander te regelen. Uit een louter tekstuele lezing van het OVD kan dus volgens de verzoekende partijen worden afgeleid dat de Raad bevoegd zou zijn om kennis te nemen van een vernietigingsberoep tegen een milieuvergunning.

Vervolgens geven de verzoekende partijen aan dat er ook voor de bevoegdheid van de Raad van State iets valt te zeggen nu er in de parlementaire voorbereidingen niets kan worden teruggevonden over de door de verzoekende partijen geschetste problematiek. Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat milieuvergunningen afgeleverd volgens de oude procedure, maar die toch als een omgevingsvergunning kunnen worden beschouwd, toch nog dienen te worden aangevochten voor de Raad van State. Zij wijzen daarbij op de algemene annulatiebevoegdheid van de Raad van State voor alle administratieve rechtshandelingen van de Belgische administratieve overheden.

De verzoekende partijen schetsen de historiek waarbij de Raad sinds de inwerkingtreding van de VCRO op 1 september 2009 het bevoegde administratieve rechtscollege is geworden om uitspraak te doen over de vernietigings- en/of schorsingsberoepen tegen de weigering of de afgifte van stedenbouwkundige vergunningen in plaats van de Raad van State. Zij verwijzen naar de duidelijke overgangsmaatregelen die daartoe werden opgenomen in artikel 7.5.8 VCRO.

De verzoekende partijen benadrukken dat het in dezen een andere situatie betreft nu uit de tekst van het OVD blijkt dat de Raad bevoegd is te oordelen over omgevingsvergunningen zonder dat er ook maar enige overgangsbepaling is voor wat betreft een verleende milieuvergunning.

De verzoekende partijen verwijzen ter vergelijking naar het aanvechten van tariefbeslissingen van de VREG, waarvoor ook geen duidelijke overgangsmaatregelen waren voorzien. Voor de beslissingen die genomen werden in de periode tussen 1 juli 2014 en 10 december 2015 eigende de Raad van State zich de bevoegdheid toe om erover te oordelen aangezien er voor die periode een duidelijke overgangsregeling ontbrak.

De verzoekende partijen stellen dat een vergelijkbare situatie zich op heden voordoet omdat noch uit de parlementaire voorbereidingen noch uit de tekst van het OVD duidelijk blijkt wie bevoegd is zich uit te spreken over een vernietigingsberoep tegen een milieuvergunning afgeleverd conform de oude procedure, maar die eventueel als omgevingsvergunning kan worden beschouwd.

De verzoekende partijen geven aan dat zij zowel bij de Raad als bij de Raad van State een vernietigingsberoep aanhangig hebben gemaakt.

2.

De verwerende partij wijst erop dat het OVD krachtens artikel 397 op 23 februari 2017 in werking is getreden. Vervolgens haalt zij de tekst aan van artikel 387, eerste lid OVD dat een overgangsmaatregel bevat en dat stelt dat *“een aanvraag van een milieuvergunning..., ingediend met toepassing van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voor de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, wordt behandeld op grond van de bepalingen die geldig waren op het tijdstip waarop de aanvraag is ingediend.”*

De bestreden beslissing oordeelt over de milieuvergunningsaanvraag die op 3 februari 2017 door de tussenkomende partij werd ingediend zodat artikel 387 OVD van toepassing is.

De verwerende partij besluit hieruit dat de Raad van State de bevoegde instantie is om te oordelen over het huidige vernietigingsberoep. De Raad is niet bevoegd zodat het beroep onontvankelijk is.

3.

Ook de tussenkomende partij wijst op artikel 397 OVD en stelt dat het OVD nog niet in werking was getreden op het moment dat de aanvraag voor een milieuvergunning werd ingediend op 3 februari 2017. Bovendien voorziet het OVD in artikel 387 een overgangsregeling waaruit blijkt dat de aanvraag verder wordt behandeld volgen de oude regeling zoals zij gold op het tijdstip van het indienen. De tussenkomende partij leidt hieruit af dat de Raad van State de bevoegde instantie is om te oordelen over het huidige vernietigingsberoep.

De tussenkomende partij wijst er ook op dat zowel uit rechtspraak van de Raad als uit rechtsleer blijkt dat het gegeven dat er door de wetgever een regeling is uitgewerkt niet impliceert dat de Raad zich bevoegdheden mag toe-eigenen die door de wetgever niet aan hem werden toebedeeld.

4.

De verzoekende partijen verwijzen in hun wederantwoordnota naar hetgeen zij in hun verzoekschrift hebben uiteengezet en laten het aan het oordeel van de Raad om zich uit te spreken over de bevoegdheid om kennis te nemen van het vernietigingsberoep tegen de bestreden beslissing.

Beoordeling door de Raad

1.

Het wordt niet betwist dat de aanvraag voor voorliggend project, zijnde een milieuvergunningsaanvraag voor het exploiteren van twee windturbines gelegen te 1651 Beersel, langsheen Heideveld, tussen het kanaal Brussel-Charleroi en de spoorlijn Brussel-Halle, op 3 februari 2017 werd ingediend bij de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant.

2.

Artikel 4.8.2 VCRO zoals van toepassing op het ogenblik van voorliggende aanvraag luidt:

“ ...

De Raad doet als administratief rechtscollege, bij wijze van arresten, uitspraak over de beroepen die worden ingesteld tot vernietiging van :

- 1° vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afgeven of weigeren van een vergunning;*
- 2° valideringsbeslissingen, zijnde bestuurlijke beslissingen houdende de validering of de weigering tot validering van een as-buittattest;*
- 3° registratiebeslissingen, zijnde bestuurlijke beslissingen waarbij een constructie als « vergund geacht » wordt opgenomen in het vergunningenregister of waarbij een dergelijke opname geweigerd wordt;*
- 4° aktenames van meldingen als vermeld in artikel 4.2.2.”*

De ‘vergunningsbeslissingen’ in de zin van dit artikel hebben enkel betrekking op stedenbouwkundige en verkavelingsvergunningen, zoals blijkt uit de definitie van ‘vergunning’ in de toepasselijke versie van artikel 4.1.1, 13° VCRO. Het wordt door de partijen ook niet betwist dat de Raad op het moment van de aanvraag niet bevoegd was om uitspraak te doen over een jurisdictioneel beroep tegen een milieuvergunning.

Sinds de inwerkingtreding van het OVD op 23 februari 2017 is de Raad op grond van artikel 105 OVD bevoegd voor de jurisdictionele beroepen tegen (onder meer) de beslissingen betreffende een omgevingsvergunning, genomen in laatste administratieve aanleg.

3.1

Artikel 397, §1 en §2 OVD bepaalt het volgende:

“§ 1. Dit decreet treedt in werking op 23 februari 2017, met uitzondering van:

- 1° artikel 2, dat al in werking is getreden met toepassing van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 februari 2015 tot aanwijzing van de Vlaamse en provinciale projecten ter uitvoering van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning;*
- 2° artikel 9, 10 en 16 die uitwerking hebben vanaf 28 november 2016;*
- 3° artikel 204 tot en met 206, die in werking treden op 1 januari 2018;*
- 4° paragraaf 2 en 3 die in werking treden op 1 februari 2017.*

§ 2. Als het college van burgemeester en schepenen de bevoegde overheid is, worden aanvragen, meldingen, verzoeken of initiatieven, vermeld in dit decreet, ingediend of opgestart vanaf 23 februari 2017 behandeld op grond van de procedureregels die geldig waren op 22 februari 2017, op voorwaarde dat akte is genomen, overeenkomstig paragraaf 3.

Er wordt evenwel gebruikgemaakt van de indelingslijst, vermeld in artikel 5.2.1, § 1, van het DABM, zoals deze zal gelden op 23 februari 2017.

De bepalingen van het eerste en tweede lid gelden ook voor de procedures tot bijstelling of afwijking van de milieuvoorwaarden, schorsing of opheffing van de vergunning en inzake genetisch gemodificeerde of pathogene organismen.

Vergunningen die worden verleend op basis van aanvragen gedaan vanaf 23 februari 2017 die behandeld worden op grond van de procedureregels die geldig waren op 22 februari 2017, gelden voor onbepaalde duur. In afwijking op de onbepaalde duur kan de bevoegde overheid beslissen een vergunning geheel of gedeeltelijk voor een bepaalde duur te verlenen in de gevallen, vermeld in artikel 68.

De verplichtingen, vermeld in artikel 387, derde lid, zijn van overeenkomstige toepassing. De Vlaamse Regering kan hierover verdere regels vaststellen.

Procedures in beroepen tegen uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissingen worden behandeld op grond van de procedureregels die van toepassing waren in eerste administratieve aanleg.

...

De overgangsbepaling opgenomen in artikel 387 eerste en tweede lid OVD bepaalt bovendien:

“ ...

Een aanvraag van een milieuvergunning of een erkenning, een mededeling van een kleine verandering, een melding van een derdeklasse-inrichting, een overname of een verzoek tot verlenging overeenkomstig artikel 45ter, § 3, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, ingediend met toepassing van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voor de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, wordt behandeld op grond van de bepalingen die geldig waren op het tijdstip waarop de aanvraag is ingediend.

Hetzelfde geldt voor de procedures tot aanvulling, wijziging of afwijking van milieuvoorwaarden, schorsing of opheffing van de vergunning en inzake genetisch gemodificeerde of pathogene organismen.

...”

3.2

De Raad oordeelt dat de overgangsbepalingen van artikel 387, eerste lid en artikel 397, §2, eerste en zesde lid OVD betrekking hebben op zowel de administratieve als de jurisdictionele beroepsprocedure. Uit het gegeven dat de ‘jurisdictionele’ beroepen niet als dusdanig worden vermeld in de overgangsregeling noch in de parlementaire voorbereiding, dient niet te worden afgeleid dat de decreetgever de overgangsregeling inzake de toepasselijke regels in beroep heeft beperkt tot louter de administratieve beroepsprocedure. Ook de jurisdictionele beroepsmogelijkheid wordt bepaald door de procedureregels die van toepassing waren in eerste administratieve aanleg.

In zoverre de verzoekende partijen opwerpen dat de bestreden beslissing op grond van artikel 388, §3 OVD als omgevingsvergunning zou kunnen worden beschouwd stelt de Raad vast dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze bepaling gericht is op het behoud van de geldigheid van bestaande vergunningen (*Parl. St. VI. Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 138-139*) (artikel 386 zoals henummerd naar 388):

“ ...

Vergunningen (ARAB-vergunningen, lozingsvergunningen) en milieuvergunningen die nog geldig waren voor de datum van inwerkingtreding van dit decreet blijven geldig voor de vastgestelde duur. Vergunningen waarvan de vergunningstermijn begrensd is ingevolge de artikelen 43 en 44 blijven geldig overeenkomstig de bij deze artikelen vastgestelde overgangsregeling.

Het recht op exploitatie verkregen uit de melding blijft onverkort gelden.

Ook erkenningen verleend op grond van de bepalingen die van toepassing waren voor de inwerkingtreding van dit decreet blijven geldig voor de vastgestelde duur van de erkenning.”

Ook de navolgende decreetswijzigingen lijken hieraan geen afbreuk te doen (*Parl. St. VI. Parl. 2014-15, nr. 459/1; Parl. St. VI. Parl. 2016-17, nr. 1149/1, 169-170*).

De door de verzoekende partij aangehaalde bepaling werd dus niet opgemaakt met de intentie een invloed uit te oefenen op de bevoegdheid van de Raad, de toepasselijke jurisdictioneel-procedurele bepalingen of de inwerkingtreding van de OVD-procedure.

De interpretatie door de verzoekende partij dat de van rechtswege gelijkstelling van de milieuvergunning met de omgevingsvergunning in artikel 388, §3 OVD tevens zou leiden tot de bevoegdheid van de Raad op basis van artikel 105 OVD valt bovendien niet te rijmen met de bevoegdheden van de Raad als rechtscollege, die steeds dienen te worden begrepen in de context van de impliciete bevoegdheden van het Gewest in de zin van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

In de memorie van toelichting bij het OVD heeft de decreetgever een uitgebreide toelichting gegeven van de redenen waarom de Raad als administratief rechtscollege bevoegd wordt voor de rechtsbescherming in het kader van het schorsings- en vernietigingscontentieux van de omgevingsvergunning (*Parl. St. VI. Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 62-79*). In tegenstelling tot “*de bestaande toestand waarbij het vergunningscontentieux m.b.t. ruimtelijke ordening en milieu wordt gespreid over twee rechtscolleges, nl. de RvVb en de Raad van State*” wordt de Raad na de inwerkingtreding van het OVD het enige bevoegde rechtscollege om kennis te nemen van de jurisdictionele beroepen tegen omgevingsvergunningsbeslissingen. De decreetgever heeft de met het OVD beoogde integrale beoordeling, die voorzien is in de administratieve (beroeps)procedure, willen continueren in de legaliteitsbeoordeling en wettigheidstoets door de Raad als administratief rechtscollege bevoegd te maken om uitspraak te doen over de jurisdictionele beroepen tegen omgevingsvergunningsbeslissingen. De decreetgever heeft dit onder meer verantwoord door te wijzen op “*de integratie van zowel aspecten van stedenbouw en ruimtelijke ordening – die deel uitmaakten van de stedenbouwkundige vergunning/verkevelingsvergunning – als milieukundige aspecten – die vroeger deel uitmaakten van de milieuvergunning – in één vergunning, nl. de omgevingsvergunning*”, waardoor “*het toetsingskader van beide vergunningsstelsels voortaan gecombineerd en geïntegreerd zal moeten worden aangewend en toegepast. Het integratieproces dat is voorzien in de vergunningsprocedure (zowel qua voorbereiding als totstandkoming van de vergunningsbeslissing) vereist met andere woorden ook een integratie en bijzondere specialisatie in de legaliteitsbeoordeling*” (*Parl. St. VI. Parl. 2013-14, nr. 2334/1, 67*). Uit de verantwoording in de parlementaire voorbereiding blijkt evenwel nergens dat de decreetgever de Raad ook bevoegdheid wenste te geven in het contentieux van de milieuvergunningsbeslissingen die genomen zijn met toepassing van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. De interpretatie van de verzoekende partijen faalt dan ook in het licht van de verantwoording die de decreetgever verstrekt heeft over de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen.

3.3

De Raad dient op grond van voormelde overgangsbepalingen noodzakelijk vast te stellen dat gelet op de datum van aanvraag op 3 februari 2017, en dus voor de inwerkingtreding van het OVD op 23 februari 2017, de bestreden beslissing een milieuvergunningsbeslissing is waarvoor hij niet bevoegd is.

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van het ingestelde beroep. De exceptie is gegrond.

VI. KOSTEN

1.

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

2.

De verzoekende partijen vragen om een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toe te kennen ten laste van de verwerende partij. De verwerende partij vraagt om een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro ten laste te leggen van de verzoekende partijen. Ook de tussenkomende partij verzoekt de Raad de kosten van de procedure met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

Gelet op de onontvankelijkheid van de vordering tot vernietiging ingediend door de verzoekende partijen, wordt de verwerende partij ten gronde in het gelijk gesteld en wordt aan haar een rechtsplegingsvergoeding toegekend ten laste van de verzoekende partijen.

3.

In zoverre de tussenkomende partij zelf beslist om al dan niet tussen te komen in een procedure, is de Raad van oordeel dat de (vrijwillige) tussenkomst van een tussenkomende partij de inzet van de procedure niet mag verzwaren voor de andere partijen zodat de Raad het passend acht dat de tussenkomende partij de kosten van haar tussenkomst, zijnde het door haar betaalde rolrecht, zelf draagt.

Op grond van artikel 21, §7, zesde lid DBRC-decreet kan een tussenkomende partij niet worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding of die vergoeding genieten. Het verzoek van de tussenkomende partij om een rechtsplegingsvergoeding aan haar toe te kennen wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv ELECTRABEL is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partijen, bepaald op 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partij, ten laste van de verzoekende partijen.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 16 april 2019 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Elien GELDERS

Karin DE ROO